

llevat que ja s'haja tingut en compte l'oxidació en la deficiència d'un factor d'emissió específic de l'activitat.

ANNEX IV

Críteris de la verificació

Principis generals

1. Les emissions de cada activitat enumerada en l'annex I estaran subjectes a verificació.

2. El procés de verificació inclourà l'examen de l'informe elaborat de conformitat amb l'article 22 i del seguiment de l'any anterior. Estudiarà la fiabilitat, crèdit i exactitud dels sistemes de seguiment i de les dades i informació notificades relatives a les emissions, en especial:

- a) Les dades de l'activitat notificades i els mesuraments i càlculs relacionats.
- b) L'elecció i ús de factors d'emissió.
- c) Els càlculs en què s'haja basat la determinació de les emissions globals.
- d) Si s'ha recorregut al mesurament, la conveniència d'esta opció i l'ús de mètodes de mesurament.

3. Les emissions notificades només es validaran si s'aporten dades i informació fidedignes i dignes de crèdit que permeten la determinació de les emissions amb un alt grau de certesa, per a la qual cosa el titular haurà de demostrar el següent:

- a) Que les dades notificades no presenten contradiccions.
- b) Que la recollida de les dades s'ha dut a terme de conformitat amb les normes científiques aplicables.
- c) Que la documentació pertinent de la instal·lació és completa i coherent.

4. El verificador gaudirà de lliure accés a tots els emplaçaments i tota la informació en relació amb l'objecte de la verificació.

5. El verificador tindrà en compte si la instal·lació està registrada en el sistema comunitari de gestió i auditoria mediambientals (EMAS).

Metodologia

Anàlisi estratègica:

6. La verificació es basarà en una anàlisi estratègica de totes les activitats dutes a terme en la instal·lació, per la qual cosa el verificador haurà de tindre una visió general de totes les activitats i de la seua importància per a les emissions.

Anàlisi de processos:

7. La verificació de la informació presentada es durà a terme, quan siga procedent, en l'emplaçament de la instal·lació. El verificador recorrerà a inspeccions «in situ» per a determinar la fiabilitat de les dades i la informació notificats.

Anàlisi de riscos:

8. El verificador sotmetrà totes les fonts d'emissions de la instal·lació a una avaluació en relació amb la fiabilitat de les dades de totes les fonts que contribuïsquen a les emissions globals de la instal·lació.

9. Partint d'esta anàlisi, el verificador determinarà explícitament les fonts que presenten un alt risc d'errors i altres aspectes del procediment de seguiment i notificació que puguen contribuir a errors en la determinació de les emissions globals, la qual cosa implica en especial l'elecció dels factors d'emissió i dels càlculs necessaris per a determinar les emissions de fonts aïllades. Caldrà ajustar-

se sobretot a les fonts que presenten un alt risc d'error i als aspectes mencionats més amunt del procediment de seguiment.

10. El verificador prendrà en consideració qualsevol mètode de control efectiu de riscos aplicat pel titular a fi de reduir al màxim el grau d'incertesa.

Elaboració d'informes:

11. El verificador elaborarà un informe sobre el procés de validació en què constarà si és satisfactòria la notificació realitzada de conformitat amb l'article 22. El dit informe indicarà tots els aspectes pertinents per al treball efectuat. Podrà fer-se una declaració que indique que és satisfactòria la notificació realitzada de conformitat amb l'article 22 si, en opinió del verificador, la declaració de les emissions totals no presenta errors.

Requisits mínims de competència del verificador:

12. El verificador serà independent del titular, durà a terme les seues activitats de manera professional, competent i objectiva, i estarà al corrent de:

- a) Les disposicions d'esta Llei, així com, si és el cas, de les normes i directrius pertinents adoptades per la Comissió Europea i la normativa de desplegament.
- b) Els requisits legals, reglamentaris i administratius aplicables a les activitats verificades.
- c) La generació de tota la informació relacionada amb cada font d'emissions de la instal·lació, en especial la relativa a la recollida, mesurament, càlcul i notificació de les dades.

4110 REIAL DECRET LLEI 4/2005, d'11 de març, pel qual es concedeix un termini extraordinari de sol·licitud d'ajudes per a les víctimes del terrorisme. («BOE» 61, de 12-3-2005.)

La Llei 32/1999, de 8 d'octubre, de solidaritat amb les víctimes del terrorisme, ha suposat el reconeixement per la societat espanyola de totes i cada una de les persones que han sigut víctimes directes del terrorisme, així com dels seus familiars en cas de defunció.

La dita llei ha sigut objecte de desplegament per mitjà del Reglament d'execució de la Llei 32/1999, de 8 d'octubre, de solidaritat amb les víctimes del terrorisme, aprovat pel Reial Decret 1.912/1999, de 17 de desembre, posteriorment modificat pel Reial Decret 288/2003, de 7 de març.

L'experiència adquirida en l'aplicació d'esta normativa ha posat de manifest l'existència de persones amb la consideració de víctimes del terrorisme que no han pogut veure's protegides per mitjà de la regulació normativa anteriorment indicada, a causa, bàsicament, del mer transcurs del termini fixat per a sol·licitar les corresponents indemnitzacions. Esta situació disfuncional justifica que s'adopten les mesures oportunes per a possibilitar que el dit col·lectiu pugua exercir de manera efectiva el seu dret a sol·licitar les ajudes pertinents.

D'altra banda, el temps transcorregut sense que estes situacions hagen sigut objecte de tractament específic aconsella abordar-les amb el caràcter d'urgència, d'acord amb el testimoni i reconeixement deguts a les víctimes del terrorisme, la qual cosa justifica la utilització del reial decret llei en els termes previstos en l'article 86 de la Constitució.

En virtut d'això, fent ús de l'autorització continguda en l'article 86 de la Constitució, a proposta de la vicepresidenta primera del Govern i ministra de la Presidència, del vicepresident segon del Govern i ministre d'Economia i

Hisenda i dels ministres de Justícia, de l'Interior i de Treball i Assumptes Socials i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la seua reunió del dia 11 de març de 2005,

DISPOSE:

Article únic. *Termini extraordinari de sol·licitud d'ajudes.*

Es concedeix un termini extraordinari de sis mesos comptats a partir de l'entrada en vigor d'este real decret llei per a sol·licitar les indemnitzacions regulades en la Llei 32/1999, de 8 d'octubre, de solidaritat amb les víctimes del terrorisme, pels actes i fets als quals es referix la indicada llei succeïts des de l'1 de gener de 1968 i que no hagen sigut indemnitzats a l'empara d'esta.

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

Este real decret llei entrarà en vigor el mateix dia de la seua publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Madrid, 11 de març de 2005.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

4172 *REAL DECRETO LLEI 5 /2005, d'11 de març, de reformes urgents per a l'impuls a la productivitat i per a la millora de la contractació pública.* («BOE» 62, de 14-3-2005.)

I

El principal objectiu de la política econòmica desenvolupada pel Govern és augmentar el benestar dels ciutadans. Per a aconseguir este objectiu, és necessari impulsar un model de creixement equilibrat i sostingut, basat en l'augment de la productivitat i de l'ocupació, que permeta atendre les necessitats col·lectives i promoure una major cohesió social, alhora que facilite la resposta als reptes derivats de la cada vegada major integració econòmica en els mercats europeus i mundials.

El model de creixement econòmic seguit en els últims anys, encara que ha contribuït a aproximar els nivells de renda per capita d'Espanya als dels països més avançats de la Unió Europea, presenta carències que és indispensable afrontar i corregir. Entre estes destaca l'escassa aportació de la productivitat al creixement. Esta debilitat ha donat lloc que el nivell mitjà de productivitat de l'economia espanyola s'haja allunyat, en els últims anys, del dels països més avançats del nostre entorn, en compte de convergir.

L'allunyament respecte als nivells de productivitat dels països més avançats representa un seriós risc per a l'evolució de l'economia espanyola, tant a llarg termini com de manera immediata. A llarg termini, la productivitat és el principal determinant del creixement econòmic i el seu augment és essencial per a garantir la sostenibilitat futura de l'Estat del benestar, especialment en el marc d'envelliment de la població al qual s'enfronta la nostra societat. De manera immediata, en el context de creixent obertura i integració de l'economia espanyola en els mercats europeus i internacionals, l'augment de la productivitat és indispensable per a absorbir els increments en els costos de producció i evitar així pèrdues de competitivitat que suposarien un fre al creixement.

En el moment actual, l'economia internacional i, en especial, les principals economies comunitàries es troben

en una senda de recuperació que, no obstant això, no està exempta d'incerteses i riscos. Cal destacar que l'economia espanyola és particularment vulnerable a alguns d'estos riscos, com els derivats de l'elevat nivell dels preus dels productes energètics o els associats a un eventual enduriment de les condicions monetàries.

En este context, es requereix l'adopció de reformes urgents que aposten decididament per l'eficiència i la competitivitat dels mercats financers i energètics, com a mecanisme per a contribuir a l'impuls de la productivitat en el conjunt del sistema econòmic, i afrontar així una de les principals debilitats del model de creixement econòmic. Estes reformes constitueixen un instrument indispensable per a atenuar els riscos i aprofitar les oportunitats que presenta l'escenari econòmic internacional abans descrit.

En l'evolució de la productivitat juguen un paper especialment rellevant mercats com el financer o l'energètic, de caràcter estratègic per a l'evolució general de l'activitat econòmica. Els mercats financers realitzen la indispensable labor de canalitzar l'estalvi cap a la inversió productiva. La seua eficiència és una condició necessària per a potenciar al màxim la capacitat de creixement de l'economia. L'energia és una entrada bàsica per a l'activitat econòmica i, en particular, per als sectors industrials, creixentment exposats a la competència exterior. Un sector energètic eficient és clau per a l'evolució de la competitivitat dels sectors exportadors.

També és indispensable, per a la competitivitat d'estos sectors, introduir urgentment reformes en el règim del comerç d'emissions de gasos d'efecte hivernacle que doten de plena seguretat jurídica este tràfic i permeten que les empreses espanyoles facen un ús eficient del mercat comunitari.

Les reformes abordades en este real decret llei es completen amb una reforma del text refós de la Llei de Contractes de les Administracions Públiques, aprovat pel Real Decret Legislatiu 2/2000, de 16 de juny, que estén la seua cobertura a determinats aspectes de les fundacions del sector públic i dels convenis firmats amb les Administracions públiques. Es tracta, per esta via, de reforçar la publicitat i transparència i així augmentar l'eficiència en l'assignació de la despesa pública.

Este real decret llei, que forma part d'un conjunt més ampli de reformes per a l'impuls de la productivitat, recull una sèrie d'actuacions que afecten els mercats financers i energètics, a més de contindre reformes urgents en el règim de comerç de drets d'emissió de gasos d'efecte hivernacle, i altres que impliquen modificacions de la legislació de contractes de les Administracions públiques.

II

Un element essencial de la integració econòmica en el marc de la Unió Europea és la que, de manera creixent, s'està produint en els mercats financers dels Estats que la componen. La llibertat de moviments de capital és una peça clau del mercat financer integrat, i exigix dels legisladors especial diligència i agilitat en l'adequació de la normativa a les necessitats competitives de la indústria financera, no sols per la seua rellevància en termes d'ocupació i producte, sinó també per la seua imprescindible labor en la canalització de l'estalvi cap a la inversió productiva. En este procés, és fonamental no sols traslladar adequadament les directives comunitàries que harmonitzen les legislacions nacionals dels Estats membres, sinó també eliminar aquells requisits, traves o costos que puguen perjudicar la competitivitat del sector financer. Esta labor ha de ser duta a terme preservant la seguretat jurídica necessària per a garantir la confiança dels inversors en els mercats financers i dels qui operen en estos.